

PROLÓGUS

Metsző északi szél fúj a lápvidék felől.

Átjárta a vastag subát és az inget, ahogy Keegan átnyújtotta kardját a kapuőröknek. A halvány holdsugarakban mélyfekete árnyak vetültek az aldecairni erőd málladozó falaira és dérrrel lepett tornyaira. Miután az őrszemek meggyőződtek róla, hogy nem jelentenek veszélyt, Keegan és csapata bebocsátást nyert.

Végimentek az ódon kapubástya alatt húzódó folyosó szűk falai között, és Keegan addig nem lélegzett fel, amíg a túloldalon ki nem értek az erőd udvarára, ahol újabb két ór nyitotta meg előttük a benti öreg torony ajtaját. Ragyogó fény áramlott ki lábuk előtt a hóra. A bajtársai mögött topogva Keegan is belépett.

Négy hatalmas kandalló melege vonta izzasztó ölelésébe, miközben Caedman, a hadvezérük odakísérte őket a csarnok végében álló asztalhoz. Keegan kioldotta köpönyegét, ahogy helyet foglalt egy nyitott ablak alatt, majd körbepillantott. Először vett részt békegyűlésen. Harcosok és darabontok ültek szorosan egymás mellett. Öblös nevetésüktől megrázkódtak a fából ácsolt falak. A terem túlsó végében hosszú asztal állt a többi fölé tornyosulva egy dobogón. A kimagasló asztalnál ülők ezüst és arany ékszereket viseltek. Fehér szőrme-palástjuk tündökölt a tűz fényében.

Keegan egyik bajtársa a középen, fekete medveszőr bundában helyet foglaló agg férfi felé biccentett.

- Az ott az öreg Jevick.
- Az Allastarok thánja?

– Úgy hírlik, évek óta nem hagyta el ezt a kőhalmot.

Keegan szemügyre vette a falakon függő hadi lobogókat, a trófeák sorait és a kandallókban pattogó tüzeket.

– Megértem. Épp megfelelő hely ez egy öregembernek, hogy megpihentesse megfáradt tagjait.

A pohárnok egy halom bögrét rakott le eléjük, a hangos koppánást a magas asztal visszhangozta. A fejek egyszerre fordultak oda, ahogy Jevick thán nehézkesen felállt.

– Üdvözöllek benneteket, Eregoth fiai! – Hangja reszketett, de zengőbben szólt, mint kora sejtette volna. – Azért hívtam össze ezt a békegyűlést, hogy megvitassuk a földjeinket sújtó gondokat.

Keegan körbepillantott, és mindenfelé bólogató főket látott. Tanúakat égettek porig, férfiakat gyilkoltak és gyermekeket hurcoltak el. Mindenki tudta, honnan erednek a bajok. Ő és a bajtársai úgy hártározta: ideje tenni valamit ez ügyben, Caedmon pedig azért hívatta őket egybe, hogy kiderítse, mindenki hasonlóképp gondolkodik-e.

Ötszáz ököl döngése töltötte be a csarnokot, az agg vezér pedig ismét leült. Sorra bemutatkozott a többi thán. Ez némi időbe telt, és mindegyikük számtalan címmel és hőstett említésével toldotta meg a nevét. Az utolsó thán erőteljes figura volt. Lángvörös hajfonatok omlottak bőr mellvértjére.

– Sokan ismertek engem. Comarc vagyok a Ragarson klánból. – Öklével az asztalra koppintott. – És nem foglak cselekedeteim hosszú lajstromával untatni benneteket.

Most még hangosabban döngtek az öklök. Mindenki tudott Comarc Ragarson és vörös lovasainak hőstetteiről. Egykor ők jelentették a hajtóerőt a szabadság felé menetelő ország mögött, ám ez évekkel ezelőtt történt, még mielőtt Keegan megszületett volna. Vajon a Ragarsonok újra kilovagolnak?

Comarc thán körbejártatta a tekintetét a csarnokon.

– De én fogok először szólani. Azért harcoltunk és ontottuk vérünket, hogy felszabadítsuk az országot. Ám a háború karvalyai újfent lecsaptak, és az ablakainkat kaparják. Sűrű sötétség borítja földjeinket. És Liovard minden gonosz forrása!

Íme, kimondták, mindenki füle hallatára. Keegan kényelmetlenül fészkelődött, ahogy a gyűlésteremre egyszerre csend borult.

Taelish, a Nuodirok thánja emelkedett szóra.

– Úgy beszélsz, Comarc, mintha változtathatnánk a helyzeten. De ez a békegyűlés csupán időpocsékolás. Az Eviskine klán túlságosan megerősödött. Engednünk kell nekik, vagy még azt is kockára tesszük, ami megmaradt nekünk.

Comarc az asztalra köpött, és nem törődött a megrovó pillantással, amit Jevick vetett felé.

– Ti, Nuodirok, nyugodtan nyaljátok ki Eviskine liliumfehér seggét, ha úgy tartja kedvetek, de a Ragarsonok az utolsó lehetetükig harcolni fognak!

Mennydörgő üvöltés rázta meg a termet, ahogy férfiak egy csoportja talpra ugrott, és püfölni kezdte az asztalokat. A magas asztalnál helyet foglaló többi thán aggódva pillantott egymásra Comarc háta mögött. A lármát egyetlen hang harsogta túl.

– Miért harcolnánk egymagunkban?

Az öreg Jevick a tömeget kémlelte.

– Ki szólt?

A csarnok elcsendesedett, de az asztaluk felé fordított tekinteteket nem mondhatta volna barátságosnak. Amikor a kapitánya fölállt, Keegan kihörpintette az utolsó korty sörét.

– Caedman Du’Ormik vagyok, Londain fia.

Mindenfelé morgolódás támadt a csarnokban. Az öreg Jevick odafordult a többi thánhoz, hogy tanácskozzon velük, Comarc viszont nem várt a válaszával.

– Hallottam rólad – mondta a Ragarsonok vezére. – A harcosaim többsége nem tudja eldönteni, vajon hős vagy-e, vagy csak egy szerencsés félnótás. De itt kizárólag klánfőnökök emelkedhetnek szólásra.

Asztallábak nyikordultak meg, ahogy Keegan csapatából két férfi ugrott talpra, és vetette hátra köpönyegét, ami alól fehér palást bukkan elő. A látványtól megeredtek a nyelvek.

– Az Indrig klán nevében beszél – szólalt meg Samnus thán.

– És a Hurroldokéban – tette hozzá Obern thán.

Comarc gúnyosan horkantott.

– Látom, magaddal hoztál két csaholó ölebet. Kár, hogy a lábaddal gubbasztanak ahelyett, hogy az őket megillető helyet foglalják el a velük egyenrangúak körében.

– Menj az édesanyád bús cunájába, Comarc! – fortyant fel Samnus.
– Azért jöttem, nehogy eliszkolj az asszonynéppel, ha elmérgesedne a vita.

Comarc felnevetett.

– Látlak, Du’Ormik. Mondd el, amit mondani akarsz!

Caedman körbepillantott a teremben.

– Azt kérdeztem, miért harcolnánk egymagunkban. Ha mindenki kizárólag a saját háza táját és klánját védelmezi, ahogy mindig tettük, akkor egymástól elszakítanak és megölnék minket, a családjainkat pedig elhurcolják helótaként.

Keeganek fogalma sem volt, mi az a helóta, de baljósan hangzott.

A Nuodírok thánja elhajította a kupáját, ami hangos csörömpöléssel ért földet valahol.

– Eleget hallottam. Az ilyen tökkelütöttek miatt gyújtja fel a falvainkat és úzi el az embereinket Liovard.

– Ha egyesülünk – folytatta Caedman –, megvédhetjük magunkat, és talán tartós békét biztosíthatunk az országunknak, amelyet évekként ezelőtt ígértek nekünk, amikor az atyáink és a nagybátyáink kiűzték a nimeaiakat.

Mostanra minden férfi talpon volt a csarnokban, verték az asztalt, és próbálták túlkiabálni a többieket. Keegan nem értette, többségében mit mondanak, hogy vajon támogatják vagy ellenzik-e Caedmon ötletét. A magas asztalnál ülő thánok az embereikkel együtt ordítottak. Comarc üvöltött valamit a százszorosan visszafizetendő eregothi vérről, de a hangzavarban Keegan elveszítette a beszéde fonalát.

Zaj ütötte meg a fülét, előbb halkán neszezett valami, ám lassanként süvöltő bömböléssé erősödött. A férfiak elhallgattak, ahogy megrázkódtak a mennyezet gerendái. A kandallókban lobogó tűz pislákolni kezdett, és már-már kihunyott, ahogy a szél üvöltve betódult a kéményeken. Keegan körbepillantott, de mindenkit lekötött

a csarnokban tomboló zűrzavar. Aztán megrázkódtak a terem ajtajának szárnyai. A rázkódás visszhangra talált Keegan mellkasában. Székek borultak fel, és asztallábak nyögtek, ahogy a harcosok odafordították a tekintetüket. Odakint farkas üvöltött fel.

A férfiak összesúgtak:

– A hajtóvadászat!

Keegan nagyot nyelt. A második döntésre kicsapódott az ajtó, és kezükben csillogó fémmel betolakodók serege özönlött be a csarnokba. Mindenki eltátott szájával figyelte, hogyan ront keresztül rajtuk a rájuk törő tömeg, és löki félre a klánok tagjait. Keegan felmászott az asztalra, hogy jobban rálásson az eseményekre. A betolakodók a teremben összegyűltek fölémagasodtak, világos szemük farkasfejet formázó vadállatias sisakok alól fürkészte őket. Sötét vasból készült csatabárdokkal, pörölyökkel és széles pajzsokkal voltak felfegyverkezve. Keegan azonnal rájuk ismert édesapja történeteiből.

Északiak.

Keegan áhítattal figyelte őket, ám ekkor újabb alak lépett be a terembe, és láttára élmeyegni kezdett az ifjú gyomra. A tetőtől talpig fekete acélba öltözött újonnan érkező a többi északi fölé magasodott. Keegan keze ökölbe rándult. Őt is ismerte a történetekből. Bárhol felbukkant, emberek hullottak el. A klánok a Szörnyetegként emlegették.

Két alak vonult be az acélírhájú óriás mögött. A férfi vékony termetű, sovány arcú volt, vonásait akár kifinomultnak is lehetett volna mondani, és annyi aranyat viselt, amivel egy herceget is be lehetett volna borítani. De Keegan figyelmét a mellette lépkedő nő vonta rögtön magára. Attól, ahogyan mozgott, és az áttetsző fekete ruha alól elővillanó domborulatoktól felforrnt az ifjú vére. A nő bőre ragyogott, akár a nedves selyem. Amint belépett, a teremre vészterhes csend telepedett.

A pár a Szörnyeteg mögött, kart karba fonva lépdelt végig a csarnokon, a klánok tagjai pedig hátrébb húzódtak előlük. Azokat, akik nem hátráltak meg, elég gyorsan félretaszították az útból az északiak. Ebben a pillanatban Keegan megértette, kik ők. A férfi bizonyosan

Erric Eviskine, Liovard hercege. Ami azt jelentette, hogy az oldalán a nő...

A boszorkány. Sybelle, a sötétség királynője.

Keegan kerülte a tekintetét, még ebből a távolságból sem mert újra belenézni a szemébe. A herceg fényesre suvikszolt csizmájának sarka hangosan kopogott a kövön, mígnem szerelmével együtt a thánokhoz nem értek.

– Eviskine! – Comarc Ragarson elhúzta a száját. – Erre a békegyűlésre Eregoth patriótáit hívtuk össze.

A herceg megragadta kardja aranygombját.

– Ki meri azt állítani, hogy nem vagyok hazafi? – Hátrafordult, a nyakában függő nagy medál oldalra lendült. – Talán nem az egyik legősibb klán thánja vagyok?

A tömegben itt-ott morogni kezdtek, de senki, még Comarc sem mert hangosan megszólalni, noha ő és a többi vezér haragosan pillantgattak jobbra-balra. Aztán valaki szóra emelkedett. Keegan gyomra összerándult, amikor Caedman nyomakodott át a tömegen.

– Én kimondom, hogy áruló vagy, Eviskine – jelentette ki Caedman. – Még ha senki másnak nincs is mersze ehhez.

A herceg halvány mosollyal felelt, mintha egy suta viccet hallott volna.

– Jevick, úgy tűnik, a házad férgektől hemzseg.

– Szabad eregothi vagyok – válaszolta Caedman. – Újfent árulónak nevezlek. Elárultad a hazádat, melyet vérrel öntöztél, és ahol mindenfelé elvetted a félelem magvait. Elárultad saját népedet a társaságoddal, akiket magad mellé választottál. Míg mások a vérükkel védték az országot, te hemperegtél, akár egy kurva, és beengeded az ellenséget.

A hölgy felkacagott. Egy másodpercre úgy tűnt Keegannek, mintha megdermedt volna az idő, és kizárólag az úrnő hangjának hűvös dallamát hallotta volna. Aztán elszállt a pillanat. Beleköhögött a köpönyege ujjába. A torkában égett rézgaraséra emlékeztető íz tolult fel.

– Gyere, Erric! – mondta a hölgy. – Megmondtam, hogy hajthatatlanok maradnak.

A herceg rosszállón ingatta a fejét a magas asztal előtt.

– Megmentettek volna benneteket. Ne feledjétek.

Keegan aggódva nézte, ahogy a herceg és a hölgy távozik. A küszöbhez érve megálltak, és hátrafordultak. Keegan búcsúszavakra, valamilyen durva sértésre számított. Ehelyett a boszorkány füttyentett. A gyertyák és a kandallókban égő tüzek kihunytak, a teremre teljes sötétség borult.

A falak kiáltásoktól visszhangoztak, amit sikolyok és a húsba hasító pengék nedves cuppanásai központosztak. Furcsa kékes fény vilant fel Keegan feje felett. Pokoli látomást világított meg. A klánok fegyvertelen tagjai asztallábakkal és asztali késekkel küzdöttek az életükért – azzal, ami épp a kezük ügyébe került –, az északiak csatabárdjai viszont cséphadaró módjára emelkedtek és sújtottak le újra meg újra, vérben tocsogva kaszabolták le az ellenfél rendjeit. Alig háromlépésnyire tőle egyetlen csapással vágott le egy harcost az egyik északi. Keegan az övébe tűzött töréért nyúlt, de a gyilkos már továbbállt, hogy újabb áldozatot találjon magának.

Samnus és Obert vezette a csapatot Caedman felé. Keegan utánuk indult, aztán eszébe jutott, mit mondott nekik a hadvezérük közvetlen az előtt, hogy beléptek az erődbe.

Nem érdekes, mi történik, Keegan, életben kell maradnod! El kell mondanod a klánoknak, amit ma este láttál és hallottál, különben mindannyian elveszünk.

A tekintetével megkereste a kavarodásban Caedmant. A hadvezér bőrvértezetét sötét vérfoltok fedték, miközben pusztá kézzel védte magát a rá törő északi ellen. Aztán Samnus vezetésével odaértek a többiek, és leteperték a támadót a földre. Keegan elmosolyodott, de ekkor, mintha láthatatlan zsinórokkal húzták volna őket, szétnyílt a tömeg, és a rettenet hulláma szorította össze az ifjú szívét.

A Szörnyeteg közelgett.

Pára áradt szét az óriás páncélos bőrből, ahogy Caedman felé vult. Keegan odakiáltott, hogy figyelmeztesse bajtársait, de szavait

elnyelte a hangzavar. Aztán meglódult a tömeg, ő pedig szem elől veszítette a harcosokat. Egy pillanattal később megpillantott egy földön heverő testet. Caedman volt az, a hátán kiterülve, akár egy holttestem. Keegan torkából keserű epe tört elő, ahogy bizonytalanul lekászálódott az asztról. Nem kapott levegőt. A termet a vér és a verejték bűze töltötte meg. Keegan megfordult, kijáratot keresett, és észrevette a feje fölötti ablakot. Felugrott, hogy megragadja a kőpárkányt. Amikor áthúzta a felsőtestét a peremen, a válla beragadt a szűk ablakkeretbe. Vadul tekergőzve kiszabadította magát a kő szorításából, aztán kinyomakodott a mögötte lévő ürességbe.

Egy hóbuckán ért földet. Nyelvét keserű lepedék borította el, ahogy meghallotta a bentől kiszűrődő jajkiáltásokat. Aztán felpatant, és futásnak eredt a fagyott mezőkön át.

Nem nézett hátra.

ELSŐ FEJEZET

Caim hirtelen beszívta, és bent tartotta a levegőt. Az íj fája megnyikordult, ahogy a férfi a füléig hátrahúzta a húrt.

Negyvenlépésnyire tőle a célpont feléje fordította a tekintetét, aztán tovább majszolta eledelét. Caim újra felmérte a távolságot, be-kalkulálta a szél erejét és a csekély szintkülönbséget. A napnyugta közeledtével csaknem fagyponthig hűlt a levegő, ami befolyásolhatta a nyíl röptét.

– Még mindig idekint játszadozol? – súgta a fülébe egy hang.

Caim megreszketett, ahogy Kit átsuhant a testén, aztán a lány mellette termett. A haja higanyra emlékeztetőn csillogott a kihunyó fényben.

– Úgy fogsz rálőni, hogy esélyt sem adsz neki?

– Ne... – felelte a férfi, amikor a lány a látóterébe hajolt, hogy megnézzé, merre áll a nyílvessző.

A célpont megint felpillantott. Caim keze lassan begörcsölt a hidegtől, az íj húrja belevágott az ujjjaiba.

– ...mozogj – lehelte alig hallhatóan.

De már elkésett. A szarvasbika nekiiramodott és elszökkent két föléje hajló örökzöld között. Az elmozdított ágakról aláhulló hó lepte be a nyomát. Caim félrekapta a fejét Kit mögül, és a cserjésben követte zsákmánya útját. Lelassult az idő. Két szívverés között rátalált a célpontra és lőtt.

A nyílvessző szűk csavarvonalban pörögve szállt, ahogy a szarvasbika a mély hóban topogó patákkal előbukkant a fák közül. Caim elő-

rehajolt, amikor a nyíl a célpontjába csapódott. Az éles visítás, amit a szarvas hallatott, amikor a nyíl hegye átszakította az oldalát, megdöbentette Caimot. A nyílvesző magasan, a mellső lába felett hatolt be. A szarvas egy pillanatra megroggyant, aztán mégis továbbszaladt a hóban. Vajon meddig futhat el? Abból ítélve, mennyire világos volt a vér, amely végigfolyt az állat rozsdavörös bundáján, a nyíl a tüdőbe hatolhatott.

Caim hátranyúlt a tegezéhez, miközben a szarvas után eredt, de az állat villámgyorsan száguldott a hóban. Még néhány szívverésnyi idő, és elszelel. Caim mellkasát égette a lélegzete, miközben a szarvas eltűnt egy vastag fatörzs mögött. Annak látványától, ami feltűnt a túlsó oldalon, Caim kis híján orra bukott futtában. Méretre és alakra nagyjából a szarvasra emlékeztetett, a bundája viszont selymes fekete volt, mint egy őserdei nagymacsának. A szűk koponya hátuljából vékony, csontfehér szarvacskák álltak ki. Caim mellébe szűrő fájdalom hasított, aztán visszatért a szarvasbika, és elvágtatott a havon át. Anélkül, hogy átgondolta volna, Caim a körötte lévő fákon gyülekező árnyakat hívta segítségül. A szarvasbika felhorkant, amikor a sötétség szalagja a fejéhez ért. Megcsúszott a hóban, csupán egy pillanatra torpant meg futás közben, ám ez elég volt Caimnak ahhoz, hogy kifeszítse a húrt és lőjön. A második nyílvesző elshant az állat felett. Caim harmadszor is lőtt, célzás nélkül. Úgy tűnt, ismét célt téveszt, de a szarvas valahogy a nyílvesző útjába került. Az állat ezúttal összerogyott.

Amikor Caim beérte, a szarvasbika ernyedten vonaglott az oldalán heverve. A furcsa átváltozásnak semmi jele sem volt. Caim előhúzta az egyik hosszú *suete* kést a derekára csatolt övből, és véget vetett az állat szenvedésének. Összekötözte a lábát, miközben a friss sebből élénkvrös vér lövellt ki a hóra.

Kit mellette lebegett, és az állat végső agóniáját figyelte.

– Észrevetted, hogyan nézett rád? Ennél szomorúbbat még sosem láttam.

Kit tovább fecsegett, miközben Caim a tábora felé vonszolta a tetemet. Amikor északnak indult, nem tudta, mire számíthat. Eregeth félig elfeledett lidércnyomásként derengett az emlékei közt, de az

utolsó nimei helyőrséget már hat napja maguk mögött hagyták, és azóta egyetlen lélekkel sem találkoztak. Caim természetesen a vadonon keresztülvágva közlekedett, és a vadászcsapásoknál gyakrabban látogatott utakat messze elkerülte. Vad bőséggel akadt; éhen halni nem fog, amennyiben sikerül elkerülnie, hogy megfagyjon. De már alig aludt, és ha mégis elszenderedett, vártak rá az álmok, még a korábbiaknál is rosszabbak. És dolgokat is látott. Árnylényeket, mint amilyenek a szarvasbikára támadtak. Figyelmeztetés nélkül bukkantak fel éjjel és nappal is. Othir óta.

– Elmész mellette – korholta Kit a feje fölül.

Caim megállt egy széles bokor mellett. A fák ágain túl kobaltkék lepelként borult rá az égbolt. A hold alacsonyan függött felette, karcú sarlóként az est leszálltával elsőként felbukkanó csillagok között. Caim ledobta a zsákmányát, és letérdelt, hogy megnyúzza. A véres hússal a kezében havat rúgott a tetemre, és keresztülgázolt a bozóton.

A tábor egy lombrejtekből és egy tűzgödörből állt, amelyben a távollétében kialudt a láng. Amint sikerült újból tüzet szítania, nyársra húzta a húst, és sütni kezdte. Miután a hóban megtisztította a kezét, nekidőlt a hevenyészett menedékét támasztó fatörzsnek.

Kit jelent meg előtte, a tűzben állva. Karját összekulcsolta a melle előtt, ami rossz jelnek számított. Caim mély lélegzetet vett, hogy felkészüljön a rá zúduló szidalmakra.

– Mégis, mit csinálsz? – kérdezte a lány.

– Várom, hogy elkészüljön a vacsorám.

– Pontosan tudod, hogy mire gondolok! – A feje felett hadonászott a kezével. – Mit keresünk mi itt?

– Te is tudod, mit, Kit. – Caim félbetört és a tűzre dobott két félig kiszáradt ágat. – Korábban tetszett az ötlet.

– Mikor?

– Még Othirban. Végighallgattad, amikor elmagyaráztam Zefinek. Akkor nem volt ellene kifogásod.

– Dehogynem. Épp csak nem adtam hangot neki.

Caim fordított egyet a nyársakon.

– Akkor eljátszottad az esélyedet.

– Most viszont beszélek! Nézz magadra! Összefagytál, és úgy élsz, mint az állatok. És fogalmad sincs, mit keresel. Ugye?

Caim felhorkantott, de inkább úgy hatott, mintha a torkát köszörülte volna. *Mikor fordult elő utoljára, hogy egyetértettél bármivel, amit teszek, Kit?* De a lány mindig ott volt vele, valahányszor elbotlott, és ez még akkor is a javára írandó, ha néha csak még jobban megpiszkálta a sebeit.

– Fáradt vagyok, Kit. Most hagyjuk ezt!

Kit odalebegett, hogy letelepedjen mellé, aztán nekidőlt a férfi karjának. A bőrzeke alatt Caim bőre végigborzongott a testtelen csiklandozástól.

– Mi lenne, ha Arnosba mennénk? Csak mi ketten, végig a Mezo-geiosz partján. Napfényes főveny, kristálytisza víz. Mire odaérünk, felmelegszik az idő...

Caim elhesegette.

– Ezt fejezd be, Kit!

– Rendben.

A lány egy utolsó haragos pillantás kíséretében eltűnt. Semmi szikrázás, semmi csillámlás. Odakint az egyre sűrűbb sötétben egy bagoly huhogott. A levegő hűvösebbnek tűnt, ha Kit nem volt mellette. Mégis, mit akart bizonyítani? Hogy nincs szüksége senkire? Miután eljött Othirból, az első hét javarészában folyton hátratekingetett, hátha Zefi semmibe vette az intelmeit, és a nyomába eredt. Ám attól, hogy később már nem lesett állandóan maga mögé, semmivel sem érezte könnyebbnek a döntést, hogy folytassa az útját észak felé. A Levictusszal való összecsapás emléke még mindig elevenen élt benne.

A szél elült egy pillanatra, a varázsló szavai így mennydörgésszerűen zengtek Caim feje felett. „Ősei páratlan birodalmában lakik, az Árny Földjének fátyla mögött.”

Az Árny Földje. Buta gyerekmese. Mégsem volt az. Caim előre nyújtotta kezét, és megszólította a sötétséget. Egy árnyfolt jelent meg a markában. Szinte erőlködés nélkül ment. Az árnyak. A szarvasbika. Az álmai. Mi más változott még?

Caim a gondolataival elhessentette az árnyat, és az rögtön odébb siklott. Miután ismét fordított egyet a nyársakon, behúzódott a lombrejtektebe, ahol kevéske vagyont a vászonfal mellett tartotta. A halom tetején zsákvászonba tekert hosszú batyu hevert. Belényült és megrántotta, a kard pedig surrogva kicsusszant a tokjából. A fekete penge semmit sem tükrözött vissza a tűz fényéből. Közel húsz éven át pihent a földben Kas kunyhója mögött, mégsem patinásodott sehol.

Honnan kerültél ide?

Mintegy válaszként, remegés kúszott fel a karján. Aztán megelevenedett az éjszaka. Az égbolt opálos szürkévé világosodott. A fák magasabbnak tűntek, és ledobták magukról sötét köpenyüket, a hó úgy tündökölt mögötte, akár valamiféle csillagpor takaró.

Caim visszacsúsztatta a kardot a hüvelyébe. Amikor eleresztette a markolatot, újra a megszokott módon látta a dolgokat. Elfintorodott, ráhajtotta a zsákvásznat a batyu tetejére, majd az egészet egy takaró alá lökte, ahol a csomag feltűnően kidudorodott. Odahúzta magához a dagadozó átalvetőt. A váltás ruhadarabok alatt megkeresett egy fekete zsinnyel átkötött vékony könyvecskét. Vassili főpap személyes naplója volt, amelyet Zefi adott neki. Menleveleket is kapott, de azokat mind elégette. Abból, amit észak felé vándorolva látott, arra a következtetésre jutott, hogy bármilyen irat, amely az új császárnőhöz kötheti őt, inkább ártott, mint használt volna. Habár már az egyház bukása előtt is rosszul mentek a dolgok Nimeában, most még rosszabbra fordult a helyzet. Csak addig érvényesült a törvény, ameddig a kardod elért. A nemesek a földek tulajdonjoga fellett perlekedtek, míg a köznépek sorra elszöktek, hogy haramiának álljanak.

Caim kinyitotta a könyvet, és egy pergamen hullott az ölébe. Fel emelte maga elé. A hajtásra nagy J betűt pecsételtek aranszínű viasszal. Zefi rejtette oda a levelet, ahol biztosan megtalálja. Vajon azt kérte benne, hogy térjen vissza hozzá? Vagy arra figyelmeztette, hogy tartsa távol magát tőle, és soha többé ne tegye a lábát Nimeába? Caim a könyv hátuljába csúsztatta az üzenetet.

A finom pergamenre vetett sorok Vassili tanult kézírásával íródtak. Caim minden este egy vagy két oldalt olvasott el. Eleddig semmi hasznosat nem sikerült megtudnia belőle, javarészt az akkor még Belastire-ban praetorként szolgáló főpap ifjúkoráról szóló passzusok követték egymást.

Az inge alatt Caim megérintette a kulcsot formázó függőt, Zefi másik ajándékát, és ahogy lapozgatott, megakadt valamin a tekintete.

1123, Atrius nyolcadik napja

Tizennégy úton töltött nap után megérkeztiünk Othirba. Bármily sebesen haladtunk, a konklávéból én érkeztem meg utolsóként, amit kétségkívül fel fognak majd használni ellenem.

A DiVecci palotában fogadtak minket délután. Pontosan amint az értekezésemben javasoltam, a kibővített Inkvesztúra immár többszörösen annak eredeti...

Ezt néhány kibetűzhetetlen szó követte. Aztán:

A vár alatti börtöncellák a folyó vizétől bűzlenek, és zsúfolásig megteltek foglyokkal, akik közül sokan birodalmi agitátorok, de egyikük magára vonta a figyelmemet. Van valami különös a szemében. Úgy döntöttem, holnap visszatérek, és kikérdezem.

Amikor meghallotta a lecsöpögő zsír sercegését, Caim hirtelen előrelendült, és még épp időben elkapta a nyársakat, mielőtt beleestek volna a tűzbe. A fogával tépte le a hosszú cafatokot, és sziszegve falta a forró húst, aztán visszatért a naplóhoz. A szövegben ezután arról talált beszámolót, Vassili hogyan szabadította ki az ifjút a DiVecci palota kínzókamráiból, és határozta el, hogy gyámfiául fogadja.

A foglyot Levictusnak hívták.

Mire Caim végigolvasta az oldalt, lement a nap. Elrakta a könyvet, még néhány ágat dobott a tűzre, majd bemászott a menedékébe. Ahogy ott feküdt, és a ponyva hasadékain át a csillagokat bámulta,

Zefi emléke rémlett fel benne. Vajon mit csinálhat? Biztonságban lehet? Már el is feledkezett róla? De minél többet gondolt a lányra, annál inkább úgy érezte, hogy helyesen döntött. Josephine immár császárnő, ő pedig nincstelen martalóc, akinek se otthona, se múltja.

Mielőtt elszenderedett, utoljára Kit jutott az eszébe. Már bánta, hogy durván beszélt vele. A fogadalmak, hogy mihamarabb jóváteszi vétségét, nyugtalan álomba ringatták.

Caim a csillagfény zöldesen parázsló színezetéből és a fű ruganyos lágyaságából tudta, hogy álmodik. Egy léckerítés mellett állt, mely a melléig ért. A kerítés mögött szurokfekete földdel borított udvar nyúlt el. Újra nyolcéves volt. Kicsi. Vézna. Gyenge.

A kerítés deszkáját durvának érezte a tenyere alatt. Az udvar közepén nagytermetű férfi térdelpelt. Caim bennragadt lélegzettel figyelte édesapját. Egy köpenybe bújtatott madárijesztő magasodott föléje. A hold fénye világította meg az ifjú Levictus arcát, aki éjsötét pengét tartott a kezében. A jelenet ugyanúgy zajlott le, ahogy korábban már ezerszer. A penge lecsapott. Caim az ajkába harapott, hogy elfojtsa a feltörő sikolyt. Szeretett volna elmenekülni, de csak állt, és nézte, abogyan édesapja a földre csuklik, melléből pedig az ismerős kard markolata áll ki.

Levictus megfordult, és egy másik alak lépett a képbe; fekete köpönyeget viselt, akár egy óriási denevér szárnyai. Caim gerincén a rettegés hideg érintése szaladt végig. Megriadt, amikor egy száraz faág megroppant a lába alatt. Az alakok az udvaron feléje fordították a tekintetüket.

Éles fájdalom hasított bele a jobb fülébe. Próbálta elereszteni a kerítést, de a keze nem engedelmeskedett. Árnyak örvénylettek, ahogy a két alak belevesztett az éjszakába, és sorsára hagyták édesapját az udvaron. Caim oda akart menni hozzá, de rettenetesen fájt a feje. Az ujjaira összpontosított, akarataival kényszerítette a kezét, hogy eressze el a lécet. Karja remegett az erőfeszítéstől.

Csak... engedd... el...

Félelmetes üvöltés verte fel álmából Caimot, aki arra ébredt, hogy egy hatalmas test hajol fenyegetően fölé. A tömzsi orr alatt éles tépőfogak villantak elő a szétnyíló súlyos állkapcsokból. Szörpamacsok közé ékelt apró szemek fürkészték figyelmesen. Caim igyekezett maga elé emelni a karját, de a medve tányérnyi mancsa félretaszította őt.

Kövek martak a hátába, ahogy odébb csúszott a kemény talajon, aztán újabb éktelen bőrdülés harsant a fülébe. A kései után nyúlt volna, ám a jobb karja a teste alá szorult. Bal kezének ujjai elgémberedtek a hidegtől, de kényszerítette magát, hogy rákulcsolódjanak a maroklatra, és kirántsa a pengét. Amikor az állat rárontott, Caim előredőött. A kés hegye vén szálfákéval vetekedő keménységű bundába szúrt, a levegő egyszerre kiszökött a tüdejéből, ahogy a karmokban végződő mancsok ránehezedtek a mellkasára. A medve széttárta az állkapcsát, és rothadó hús szagát lehelte rá. Caimnak még épp időben sikerült kiszabadítania a maga alá szorult karját ahhoz, hogy a torka és a medve fogai közé ékelhesse. Az állkapcsok rázárultak az alkarjára. Caim csillagokat látott, miközben újra meg újra a fenevad oldalába döfött, de csak annyit ért vele, mintha egy fát igyekezett volna kivágni egy teáskanállal. Vérszomjas mordulások töltötték meg az elméjét, miközben ide-oda csapódott. Caim félelmét visszafojtva az árnyakat próbálta segítségül hívni. Érezte, ahogy a tábor környékén ólálkodnak, de nem sikerült kellően lenyugodnia ahhoz, hogy magához szólíthassa őket. A szeme előtt táncoló fényfoltok hirtelen örvényleni kezdtek, miközben a szabad kezével előre-hátra seperve matatott a földön, hogy megmarkolja a... megmarkolja a...

Itt fogok megbalni.

Amint ráeszmélt erre, rémülete épp elegendő ideig csillapodott ahhoz, hogy felfedezzen egy ismerős érzést, egyfajta rángatást, amit korábban is megtapasztalt már. Aztán vérfagyasztó rikoltás hasított az éjszakába, és egy hosszúkás, alacsony alak emelkedett a medve robusztus válla fölé. Az éjszakai égboltnál is feketébb szerzet beleolvadt a sötétségbe. Kitágult, parázsló szemek bámultak le rá, ahogy a lény szája rácsattant a medve nyakára.

A medve felüvöltött, és félrehajította Caimot, aki többször megpördült, mielőtt egy fatörzsbe csapódott. Megpróbált felülni, és felszisszent, ahogy szaggató fájdalom hasított a lábába. Mozdulatlanul, levegőért kapkodva hevert a hóban, miközben a két szörnyeteg a földön birkózott, tépte és harapta egymást. A medve minden szívveréssel egyre kimerültebben küzdött; kísérletei, hogy lerázza magáról a hatalmas árnyat, fokozatosan lassultak, mígnem az óriási állat összerogyott.

Dermesztő rémület telepedett Caimra, amikor az árnyszörnyeteg eleresztette a medve torkát, és a tépett tetemen állva ráemelte tekintetét. Aztán a lény odébb poroszkált, és eltűnt szem elől. Caim a nyakát nyújtogatta, de sehol sem látta nyomát. A mellében érzett szorítás felengedett.

Az arcához emelte a kezét. Ujjai alatt meleg vért érzett, egyik fülcimpáját csupán egyetlen vékony lebeny tartotta. Egy horkanással letépte és a földre hajította. Az egész teste sajgott. Alkarja lüktetett, ahol a medve fogai átszakították a zekéje ujját és feltépték alatta a húst. A kezén csíkokban csorgott le a vér, és festette meg a havat. A bal lába alatt sötétebb tócsa terjedt szét a hosszú, párhuzamos karmolásnyomokból szivároghva.

Caim sietve elküszott a tetem mellett a tűz maradványaihoz. Kipislogta a sötétséget a látótere pereméből. Nem engedhette meg magának azt a fényűzést, hogy elájuljon. Még ha meg nem is fagy, reggelre kivérezne. A tűzgödör melege jólesően simogatta arcát és két kezét. Gyors mozdulatokkal a zsarátnokba dőfte a késeit. Aztán fintorogva leült, és széthúzta a nadrágjába és az ingujjába hasított repedéseket. Vér ömlött mindkét sebéből. Kihúzta az első kést a tűzből, és vörösen izzó hegyét a feltépett nyers húshoz szorította. Az égető fájdalom egyenesen az agyáig hatolt. Egy pillanatig ismét az othiri palota tetején találta magát. Zefi arca hajolt fölé, és mondott valamit, de Caim nem tudta kivenni a szavait.

Amikor elhúzta a sebtől a hűlő pengét, visszatért a valóság. Az égett hús bűzétől öklendezni akart. A lábán lévő seb elfeketedett és összeráncosodott, de többé-kevésbé elállt a vérzés. Mielőtt átgondol-

hatta volna, Caim kihúzta a másik kést, és a karján éktelenkedő két nagyobb harapásnyomra szorította a pengét. Másodjára nem tűnt annyira elviselhetetlennek a fájdalom, vagy talán csak érzéketlenebbé vált iránta. Amikor végzett, visszahanyatlott a földre.

Felette az égen ragyogtak a csillagok. A fejében lévő zúgástól eltekintve, csendes volt az éjszaka. Szerette volna lehunyni a szemét, hogy aludjon, de erőt vett magán, és kúszni kezdett. Ahogy elhaladt a menedéke mellett, megragadta a felszerelése szíját. A batyukat a háta mögött húzva haladt rendületlenül az éjszakában. Ha reggelig mozgásban marad, talán túlélheti. Ha a sebei nem nyílnak szét kúszás közben. Ha nem tör rá újabb hívatlan vendég.

Ha. Ha. Ha.

Míg a fülében szakadatlanul duruzsolt egy hang, fájdalmasan, centinként araszolt előre.

MÁSODIK FEJEZET

Zefi az áttetsző üveglak mellett állva húzogatta a csuklóját takaró csipke kezelőket. A császári rezidencia legfelső emeletén kialakított lakosztálya régi házának egész felső szintjénél nagyobb szobák sorából állt. Legszívesebben ebbe a szalonba vonult vissza, ha magára óhajtott maradni. Egy vázányi frissen vágott amarillisz töltötte meg finom illatával a zárt szoba levegőjét. A parkettára halvány négyzeteket vetített a ragyogó napfény. Olaj és bronz mesterművek díszítették a falakat.

Zefi benyúlt a szoknyájába varrt kis zsebbe, és előhúzott egy öszszehajtogatott pergament. Szétnyitotta, és megszámlolta az oldalra sorokban felrótt vonalakat. Negyvenegy, egy-egy rovás jelölt minden napot, amely azóta telt el, hogy Caim távozott. Hosszabbnak tűnt ennél – hetekkel hosszabbnak. A lelke mélyén arra számított, hogy a férfi mostanra visszajön; az esze azt súgta neki, hogy már sosem tér meg.

Amikor lépteket hallott a folyosó felől, Zefi visszatömte a papíroست zsebébe. Kinyílt az ajtó, és egy szolga jelent meg kék pantallóban és zekében, a szíve fölött arany szállal hímzett griffmadárral. Ezüsttálcán gőzölgő porceláncsészét kínált oda neki.

– Teát, felség?

Mennyei illata volt. Zefi már a csészéért nyúlt volna, de a hasába szűrő fájdalom emlékeztette rá, hogy a reggeli megülte a gyomrát. A fejét csóválva elküldte a szolgát. Elővette a pergament, és kisímította a tálalóasztalon. Épp vissza akarta hajtogatni, amikor kezében egy hosszúkás tíkfa ládikával belépett Fenrik. Nevelőapja inasa ret-

tenetesen megöregedett az elmúlt néhány hónapban. Mivel a nemrégiben megtapasztalt gondok miatt a DiVecci palotába zárva kellett élnie, idő előtt megvénült. A haja őszesből hófehérré fakult, háta meggörnyedt, akár egy viharvert fatörzs. Az asztalra helyezte a lábát, felnyitotta a tetejét, majd oldalra lépett.

Zefi odalépett hozzá.

– Kérem, Fenrik! Valaki mással kellett volna behozatnia ezt.

– Még elvonszolom magam, úrnőm. Eddig is ment, és ezután is menni fog.

– Tudom. Épp csak aggódom az egészsége miatt.

Fenrik látványosan úgy tett, mint aki zavarba jött.

– Az édesapja. Jobban mondva az earl. Őt biztosan büszkeséggel töltené el, hogy végre az önt megillető pozícióba került.

Zefi rámosolygott, aztán szemügyre vette a felnyitott ládikát. Tündöklő drágakövekkel díszes ékszerek heverték az elefántcsontfehér selyempárnán. Egy zafír nyaklánc, és egy másik smaragdokból, három pár fülbevaló, különféle gyűrűk és karperecek. Középen pedig a korona. A fejdísz alapját egymásba hurkolódó aranykarikák alkották, amelyek kilenc finom csúcsba íveltek fel. Az egészset annyi ékkő borította, hogy az értékéből egy hónapig lehetett volna etetni a várost. Fenrik Zefi felé nyúlt az egyik kezével, ám mielőtt megérintette volna, megállt.

– Megengedi?

Még mielőtt Zefi tiltakozhatott volna, Fenrik kikapta a koronát a ládából, és úrnője fejére helyezte. Zefi belepillantott a láda fedelébe épített tükörbe. Az arc, amely visszatekintett rá, egy idegené volt, túlságosan fejedelmi és higgadt ahhoz, hogy önmagára ismerhessen benne. Zefi nem tudta eldönteni, a kedvére van-e a változás.

– Az micsoda? – kérdezte Fenrik.

Zefi követte a férfi tekintetét, és szeme a kezében tartott pergamenen állapodott meg, amit gyorsan összehajtott és zsebre dugott.

– Semmi. Csak egy emlékeztető.

Ismét kinyílt az ajtó, és ezúttal egy kopaszodó koponyájú úriember, a számos udvari titkár egyike lépett be rajta.

– Felség, amint ideje engedi, az udvar várja önt.

Zefi a férfi karját megszorítva búcsúzott el Fenriktől, és suhogó hosszú szoknyájában a titkár után eredt. Odakint a folyosón, kifényesített páncélban, két testőr várta. Ahogy Zefi elindult lefelé a csigalépcsőn, besoroltak mögé.

Amikor a nagy csarnok ajtajához értek, a titkár Zefire nézett, ő azonban intett neki, hogy várjon. Megint háborogni kezdett a gyomra. A korona mintha le akart volna csúszni a fejről. Zefi mély lélegzetet vett, majd megigazította a diadémot. *Csak lélegezz, Zefi! Minden rendben lesz.* Amikor sikerült egyensúlyba hoznia a fejdísz, bólintott a titkárnak, aki mély meghajlással kitarta előtte az ajtót.

Jóllehet Zefi már régen megszokta a paloták fényűző életét, a szíve hevesebben kezdett verni, valahányszor a nagy csarnokba lépett. A gyönyörűen kidolgozott falikárpitok, a széles márványpadló, a kupolás mennyezet felé emelkedő kecses oszlopok – mind áhítattal töltötték el. A roppant teremben ugyanakkor szellemek is tanyáztak. A vérfoltokat már letörölték, de Zefi még mindig maga előtt látta a vörös cseppeket, ahol az orgyilkos Ral felrúgta a Választótanács tagjainak levágott fejét tartalmazó ládákat. És ha a tekintete túl magasra tévedt, az igaz egyház dicső tetteit megörökítő festmények visszarántották őt a földre. Igaz, hogy immár császárnő volt, hatalomra emelkedése nem bizonyult könnyűnek, sem vértelennek.

A thurim tizenhat minisztere – az édesapja uralkodása idején e posztot betöltő hivatalnokok kevesebb, mint egyharmada – köszöntötte felállva. Idős férfiak voltak, javarészt nemesek, kettejüket azonban az othiri köznép választotta. Ez az ifjú császárnő haladóbb szellemű elképzelései közé tartozott.

Zefi felhágott az emelvényre, ahol a Választótanács díszes székeit egy mahagóniból és tíkfából faragott, csiricsáré trónusra cserélték le, amelynek minden elképzelhető felületéből aranygombok álltak ki. A palota személyzete a pince egyik raktárhelyiségéből hozta fel, ahol édesapja megbuktatása óta pihent, majd visszahelyezték ide. Zefi a tőle telhető legnagyobb keccsésséggel ült rá a trónszékre, mely kemény volt, akár egy kiszáradt farönk, és mosolyt erőltetett az arcára.

Hubert lépett az emelvény lábához, és mély meghajlással köszöntötte.

– Felség! – szólalt meg kellően hangosan, hogy az egész teremben hallani lehessen. – Engedelmeddel megkezdénénk a mai napi gyűlést.

Amikor elfoglalta a trónt, Zefi nem sokat tudott arról, ténylegesen mivel *foglalkozik* egy uralkodó. Az ifjú császárnő, aki seregnyi problémával szembesült, attól kezdve, hogy a korábban az országot kormányzó egyházi méltóságok elmozdítását követően kit nevezzen ki a különféle közigazgatási posztokra, odáig, hogy miként állítson fel a törvény végrehajtásáért felelős rendőrséget a szent testvériség feloszlata után, a mindennapos teendőik javarészét Huberttel, újdonsült főkancellárjával intéztette, hogy a fontosabb államügyeknek szentelhesse az idejét. Legalábbis ezzel nyugtatta magát.

– Mindjárt, kegyelmességed – felelte Zefi. – Egy pillanat.

Hubert már épp hátrafordult volna, de megtorpant. Zefi felpillantott a bántó mennyezeti freskókra, és igyekezett nem belenézni a hóhérkötélen lógó Próféta szemébe.

– Mikor állítják helyre a mennyezetet?

Hubert megköszörülte a torkát.

– Még nem sikerült művészt kerítenünk, felség.

– Miért nem?

Hubert a hosszú asztal felé fordult, amelyen az új császári kincstárnokkal osztozott. Ozmond Parmian fessen mutatott divatos fehér öltözetében.

– A dolog pénz kérdése – mondta Ozmond –, amiben pillanatnyilag némiképp szűkölködünk, felség. A külső provinciákból esedékes adók késnek, míg a városőrség felállítás, kiképzése és kaszárnyákban való elhelyezése, ami a szegények megsegítésére tett új intézkedésekkel együtt...

Zefi intett neki.

– Értem. Kezdhetik, kegyelmességed.

Hubert bólintott, és a miniszterek felé fordult, Zefi pedig hátradőlt a trónusán. Eleinte izgatottan várta e gyűléseket, arra készült, hogy olyan határozatokat hozhat, amelyekkel jobbíthat alattvalói

életkörülményein, ám alig pár nap után nyilvánvalóvá vált számára, hogy mindössze a jelenléte szükséges, a hangját ellenben nem kívánatos hallatnia. Miközben a kínzóan kényelmetlen trónon ült, miniszterei végighallgatták a kérelmezőket, és ítéletet hoztak az ügyeikben. Rövid szünet után kisebb gyűlések sorát kellett végiglátogatnia, ahol szintén arra buzdították, hogy mosolyogjon, és keveset beszéljen. Röviden, úgy kezelték, akár egy felcicomázott bábút.

Míg Hubert zengő hangon elsorolta a napi teendőket, Zefi a negyedik ujján viselt súlyos gyűrűvel játszott. Édesapja pecsétgyűrűjével. A hatalmas vörös gránátkövet az ujjára illő aranykarika foglatába helyezték át. Ujja hegyét végigfuttatta a sima kristálylapokon. *Hány uralkodó viselte ezt előttem? Vajon mit gondolnának, ha most itt látnának a trónon?*

Hubert a birodalomban mindenfelé fellángoló zavargásokról beszélt. Olybá tűnt, hogy az egyház tekintélyének hiányában némelyik nemes kihasználta az alkalmat, hogy újra felszítsa a régi viszályokat a környékükön. Ezek néhol kisebb háborúkká eszkalálódtak. A thurim mindennap megtárgyalta az erőszak elfojtásának lehetséges megoldásait, de eddig ténylegesen semmit sem tettek. Aztán Hubert egyik kijelentése felkeltette Zefi figyelmét.

– Miről volt szó?

Hubert felpillantott a tekercsből, amit felolvasott.

– A nyugati területekről, felség. Lord Ulbrecht, Cantross ura a határok mentén támadó útonállókról számol be levelében, és segítséget kér a banditák megfékezéséhez.

– Van hír a katonákról, akiket északra küldtem?

– Ah, egyelőre nincs, felség.

– Lord Ulbrecht egy erőd felett rendelkezik a városban, ha nem tévedek.

– Valóban, felség. Úgy hiszem, de a levelében azt írja, hogy nincs elég katonája ahhoz, hogy fenntartsa a rendet a város falain túl.

– Ez hányadik útonállókról szóló jelentés a határok mellől?

– Ebben a hónapban a negyedik, felség.

Zefi a trón karfáján kopogott a körmével. Cantross a határhoz közel feküdt, egy törvényt nem ismerő vidéken, ahol a rendeletei nem

sokat jelentettek. Az ott élők ennek ellenére az alattvalói közé tartoztak. Felelősséggel tartozott nekik.

– Elküldünk egy századnyi katonát a támogatására.

– Felség, nincs elegendő...

– Vegyed lajstromba mindazon nemeseket, akik a mi hozzájárulásunk nélkül háborút indítottak a birodalom határain belül! Mindegyikőjük küldjön katonákat, a hadjárathoz szükséges teljes fegyverzettel és felszereléssel! – Zefi orcája izzott, ahogy beszélt. – Ha a civakodó nemeseket megfosztjuk a fegyvereiktől, semmijük sem marad, amivel egymást zaklathatnák.

Hubert szája sarka megrezsent, mintha el akart volna mosolyodni, de nem merészelt ilyesmire vetemedni.

– Az ötlet megfontolandó, felség. Ám ha szabad kérdeznem, mit tegyünk, ha nemet mondanak?

– Bárki, aki megtagadja a segítségnyújtást, megfosztatik földjeitől és címeitől, és a korona ellenségének tekintendő.

Erre már felbolydultak a miniszterek. Volt, aki ciccegve fogadta a dekrétumot, de nyíltan senki sem tiltakozott. Néhányan bólogattak, talán mert az ő földjeikre támadtak rá. Zefi elmosolyodott magában.

– Mi következik? – kérdezte.

Hubert tétozott, aztán egy másik tekercsért nyúlt.

– Itt van még Akeshia problémája. A háború immár hetedik esztendeje megszakítás nélkül folyik keleten. Az ellenség több helyen behatolt a déli szárazföldre. Ez, valamint a császári kereskedelmi kolóniák elfoglalása Altaiában és Sulenében megszilárdította a Mezogeiosz keleti része feletti uralmukat.

A megelégedettség érzése egyszerre kiszállt Zefiből. A keleti háborút a korábbi rezsimtől örökölte meg. Jóllehet a két birodalom kapcsolatát emberemlékezet óta feszültségek jellemezték, nem lángolt fel köztük háború, amíg hatalomra nem került az egyház, amely mindenkit üldözött, akik nem hajtottak fejet az igaz hit előtt. Zefi látta a kincstári jelentéseket, olvasott az összecsapásokról, a beiktatásokról, a bevett és elveszített településekről. Hatvanezren estek el, és felbecsülni sem lehetett a megnyomorítottak számát, mindez pedig több

mint kétmillió soldatba került, ami a csőd szélére sodorta Nímeát. És amennyire meg tudta állapítani, a semmiért. Négyszemközt elvitatkozott már ezen Huberttel. Noha a főkancellár hozzá hasonlóan ítélte meg a háborút, azzal érvelt, hogy az népszerű volt a nemesek és a köznép körében is. Zefi azon kapta magát, hogy a pecsétgyűrűjét tekergeti az ujján, és figyelt rá, hogy abbahagyja.

– Thurim miniszterei, a béke és irgalmasság nevében kérlek beneteket, hogy vessünk véget ennek a konfliktusnak!

Az indítványt néma csend fogadta. Aztán valaki elköhintette magát, és megindult a szavak áradata. Kiáltások töltötték meg a termet, némelyik egészen heves. Zefi feszengve fészkelődött a trónon.

– Jó nagyuraim és hölgyeim. – Megpróbálta túlkiabálni a zajt. – Ez a háború túl régóta telepszik rá a birodalom lelkiismeretére! Családokat pusztított el, mindenfelé viszályt szított...

Senki sem figyelt rá. Zefi Hubertre pillantott, de a főkancellárt túlságosan lefoglalta a vita követése ahhoz, hogy észrevegye. A köznép egyik minisztere, Du'Quendel felállt a székére, és az aszott fők felett megtapsolta császárnőjét. Zefi kurtán rámosolygott, remélte, hogy a férfi lelkesedése másokra is átragad, ám ez nem tűnt valószínűnek. Pár perc elteltével hatalmas döndülés vonta magára kellően sokak figyelmét ahhoz, hogy elüljön a hangzavar, és egy hosszú vadászöld ruhás filigrán asszony emelkedett szóra. A miniszterek elcsendesedtek, amikor Hubert bejelentette őt.

– Lady Philomena óhajt szólni az udvarhoz.

A thurim egyetlen hölgytagjaként Lady Philomena törékeny alaknak tűnt a miniszterek között, ám a csarnok közepére vonulva a póz, amelyet felvett, inkább egy harcmezőn parancsoló főtisztére emlékeztetett kornyadozó virágé helyett. Ruháját a takarékoság és egyszerűség jegyében tervezték, és egyáltalán nem hangsúlyozta ki az alakját. Több évvel idősebb volt Zefinél, de nem lehetett kevésbé szemreválónak mondani; klasszikus vonásait hátul kontyba fogott, ragyogó aranyszőke haj koronázta. Kábítóan szép lett volna, ha nem szorítja össze szigorúan az ajkait, és a szeme nem dülldel ki úgy, mintha valami keserűbe harapott volna. Zefi nem sokat tudott a hölgyről – hallott

valamit a gazdag férjről, aki egy évvel korábban hunyt el, és hitvesére hagyta címét és tekintélyes vagyonát. És Zefinek eszébe jutott még valami, amikor megpillantotta a mellére tűzött kerek arany brosst. Lady Philomena az egyház elkötelezett támogatója volt.

Philomena egyenesen a tárgyra tért.

– Súlyos hiba lenne követeket küldeni az Akeshiai birodalomba a fegyverletétel feltételeivel.

– Békefeltételekkel, nagyságos hölgyem – vetette közbe Hubert.

– Azoknak a vadaknak a szemében a kettő egy és ugyanaz. Ha gyengeséget mutatnánk, azzal csak további agresszióra bátorítanánk őket.

– De ezt nem tudhatjuk – vetette közbe Zefi –, hacsak nem próbálunk egyezsége jutni velük.

A hölgy felvonta finom, kiszédett szemöldökét.

– E szent háborút Isten rendelte, ösztönsége, a prelátus fogadta el, és a hívek akaratóból folytatjuk. – Aztán, némi kivárás után hozzátette: – Felség.

Zefi a fogát csikorgatta. Az egyház hajlandó lett volna kivéreztetni a birodalmat, amíg a kezükben volt a hatalom, és most ez a nő azt akarta elérni, hogy ő is folytassa ugyanezt az esztelen politikát. Ez messze túlment a nevetségesség határán. Épp szóra nyitotta volna a száját, de Hubert megelőzte.

– Elnézéset kérem, nagyságos hölgyem, de a keleti háború folytatása immár nem tanácsos a birodalomban fennálló állapotok miatt.

– Bármilyen lehetséges – Lady Philomena egyenesen Zefi szemébe nézett –, ha a Fény erejét hívjuk segítségül.

Zefi igyekezett magába fojtani a választ, de kudarcot vallott.

– Mit mond a Fény azokról az ezrekről, akik a tengeren túl estek el, és immár sosem láthatják viszont a hazájukat?

– Az igaz hit nevében hozott áldozatok sosem hiábavalók. Miként a szent írásokban áll, azok a lelkek most a Próféta jobbán lakoznak dicsőségben.

Zefi marokra fogta a szoknyáját, hogy uralkodni tudjon az indulatain. Szerencsére Hubert épp időben lépett közbe ahhoz, hogy megakadályozzon egy újabb kifakadást.

– Köszönöm, nagyságos hölgyem. A császárnő majd fontolóra veszi a szavait.

Zefi tekintete szinte átdöfte a helyére visszatérő Lady Philomena hátát.

– Még valami, főkancellár uram? – kérdezte, és előre rettegett a választól. Szeretett volna mielőbb távozni a teremből.

– Mormaer herceg kért audienciát.

Zefi elfojtott egy sóhajt. Homloka lüktetni kezdett.

– Rendben. Küldd be!

Hubert parancsára az örök beengedték a következő kérelmezőt. Mormaer jól megtermett, már-már kővérnek mondható férfi volt. Gazdagságát több ékköves gyűrű és a nyakában viselt vastag aranylánc mutatta, amelyen hét hatalmas smaragd függött. Egy lépéssel mögötte fekete libériás lakáj masírozott. A herceg az emelvény első lépcsője előtt megállt, és enyhe meghajlással üdvözölte Zefit, amellyel mintha azt akarta volna közölni: *Igaz, hogy felettem állsz, de csak csekély mértékben.*

– Mormaer herceg, Wistros ura, Ebencross örgrófja – jelentette be urát a lakáj.

Mormaer úgy fordult, hogy mind a miniszterekhez, mind a trónhoz egyaránt intézhesse szavait. Sötét szemét félig elfedte nyíratlan, fekete szemöldöke, amely szivacshoz hasonlatos orra felett teljesen egybenőtt. Ajkai összeszorultak, akár a csatasorok.

– Felség – mélyen zengő hangja betöltötte a csarnokot –, és a Thurim tanácsosai! Már kétszer kerestem fel az udvart, hogy előadjam kérelmemet, és kétszer küldtek el innen válasz nélkül. – Szőrös kezében marokra fogva egy papírtekercset tartott fel. – E harmadik alkalommal vagy meghallgatást nyerek, vagy azzal az üzenettel kell visszatérnem a földjeimre, hogy a császárnőt egyáltalán nem érdeklí azok jóléte, akik e falakon kívül élnek.

Zefi el sem tudta képzelni, miről lehet szó. Most először hallott bármiféle petícióról. Azt azonban nem állt szándékában engedni, hogy bárki kedvére betolakodjon a palotába, és követelésekkel álljon elő.

– Herceg...

– Mormaer herceg – vágott közbe Hubert. – Alaposan megfontoltuk a kérelmedet, ám úgy érezzük, hogy túl korai lenne felvetni ezt a bizonyos kérdést.

Zefi Hubertre pillantott, és arra gondolt, bárcsak hátrafordulna, és meglátná az arcára bizonynal kiült döbbenetet, de a főkamrás minden figyelmét a kérelmezőre fordította.

Mormaer herceg ismét meglengette a papírost.

– A birodalom nemeseinek óhaja ez. Miféle kérdés lehet ennél fontosabb?

Zefi szintén tudni szeretne volna. Amikor Hubert a tekercsért nyúlt, Zefi felállt. Mindenki felemelkedett a helyéről, még Lady Philomena is, jóllehet ő oly bágyadtsággal tette ezt, amely azt sugallta, hogy csupán kényszer hatására cselekszik. Zefi megpróbálta elleplezni hátsója zsidbadtságát, lelépdelt az emelvény lépcsőfokain.

– Felség... – igyekezett közbelépni Hubert.

Zefi határozott fejrázással félbeszakította, és átvette a paksamétát Mormaer kezéből. Kihajtotta az első oldalra. Gyomra összeszorult, ahogy olvasni kezdte a szálkás betűket. Az érzés még kellemetlenebbé erősödött, amikor átfordította a lapot, és beleolvasott a mellékelt aláírások lajstromába. A lista hat oldalt tett ki, és a birodalom összes provinciájának jelentős családjai képviseltették rajta magukat.

Nyugalmat erőltetett magára, majd újraolvasta az első oldal tetejét.

Az ország tartós békéjének és jólétének fenntartása érdekében mi, az alulírottak, azzal a kéréssel folyamodunk ő császári felségéhez, Josephine Corrinada császárnőhöz, hogy a nyár derekáig keljen egybe választottjával, és ezt követően gondoskodjék az örökösök világra hozataláról, biztosítandó a...

Az írás aztán felsorolta az alkalmas kérőket, az élen három ifjúval, akikre családnevükről ismert rá. Mormaer herceg fiaival.

Zefi nem akart hinni a szemének. *Kik ők, hogy követeljenek...? Hogy merészeli ezt? Ezt követően gondoskodjam az örökösök világra hozataláról!*

– Mormaer herceg! – Csak nagy nehezen tudott uralkodni a hangján. Hubert aggódva figyelte, de Zefi nekirontott a férfinak. – Magyarázatot kérek orcátlanságodra és – a lábához hajította a papírost – erre!

Mormaer semmitmondó arckifejezéssel meredt rá, mintha nem lett volna hajlandó tudomást venni császárnője ingerültségéről. A herceg láthatólag szólni akart, de Zefi hátat fordított neki.

– Az audienciának vége. Főkancellár uram, kérek, kövess!

Anélkül, hogy megvárta volna Hubertet, Zefi a kijáráshoz sietett. Mindenki meghajolt felé, amikor testőrei kíséretében kilépett a tereméből. Amikor a csarnok ajtaja bezárult mögötte, Zefi a falnak dőlt. A feje olyannyira hasogatott, hogy már-már összerosódtak előtte az alakok. Majd miután összeszedte magát, végigvonult a folyosón egy csipkefüggönyökkel és kecses bútorokkal berendezett kis társalgóba. Becsapta maga mögött az ajtót, és elkezdett fel-alá járkálni a vékony szőtt szőnyegen. Mire halk kopogás jelezte, hogy valaki bebocsátást kér, haragja féktelen dühvé fokozódott.

– Te! – ordította, amikor Hubert belépett a szobába.

A főkamarás gyorsan betette az ajtót, és leszorított karral megállt. Zefi legszívesebben belerúgott volna. Ehelyett folytatta a fel-alá járkálást.

– Először beszorítasz egy sarokba, mint egy szent jelképet, miközben te meg a többi miniszter döntéseket hoztok az *én* birodalmam ügyeiben. Aztán pedig hagyod, hogy orvul rám támadjon az a... az a *férfi*, aki meg akar hágatni engem, akár egy tenyészkancát.

– Igen, nagyságos hölgyem.

– Igen? – Zefi abbahagyta a járkálást. – Igen micsoda?

– Van valami abban, amit Mormaer javasol, felség.

– Négyszemközt hívhatsz Zefinek, Hubert.

– Fels...

Zefi mérgesen csípőre tette ökölbe szorított kezét.

– Zefi.

– Legyen. Zefi. Mormaer hercegre sok mindent lehet mondani, de nem bolond. Jogában áll felvetnie ezt a témát.

– Akkor jobban teszed, ha elmagyarázod nekem a dolgot, mielőtt a várárokba hajíttatlak.

– A palota híján van...

– Bökd már ki!

Hubert megköszöri a torkát.

– Férjhez kell menned, és minél hamarabb.

Zefi felkapott egy barackot az ablak előtt álló kosárból, beleharapott, aztán rájött, hogy jobb, ha mégsem eszi meg. Mivel hirtelen nem talált olyan helyet, ahová letehetné, visszarakta a kosárba.

– Ó, tényleg? Azt hittem, császárnő vagyok. Nem sejtettem, hogy a tanácsadóim óhajaihoz kell igazítanom az életemet.

– Az ifjabb Cinattus írta, hogy egy nép feletti uralkodás egyenlő a nép szolgálatával.

– Akkor Cinattus menjen csak hozzá Mormaer valamelyik átkozott fiához!

Zefi haragosan fújtatott, miközben Hubert a padlót tanulmányozta. A császárnő végül megenyhült, és bólintott.

– Értem, de a Mormaerhez hasonlóktól nem fogadok el tanácsokat.

– Igen nagy a befolyása, felség.

– Egy hatalmas, felfuvalkodott disznó!

– Ez is igaz. – Hubert újra megköszöri a torkát. – És van még egy dolog.

Széttárta az ujjait. A tenyerében egy női arcot ábrázoló, apró faragott elefántcsont kámea hevert.

– Lord Du'Quendel küldi ezt azzal a kéréssel, hogy fogadd őt magánkihallgatáson.

Zefi a kezébe vette a kis domborművet.

– Du'Quendel? Belastire-ból? Mit szeretne tőlem?

Ugyan csak hallomásból, de ismerte a Du'Quendel családot. Rendkívül régi nemesi dinasztia volt. Jóllehet már nem mondhatták magukat oly gazdagnak és befolyásosnak, mint egykoron, de még mindig tisztelték őket.

– Úgy vélem, jelentősegteljesebb pozíciót szeretne itt az udvarnál.

Zefi rögtön átlátta a problémát. Lord Du'Quendel magasabb rangot óhajtott magának, de semmit sem tett azért, hogy kiérdemeljen egy efféle megtiszteltetést. A trón ugyanakkor nem engedhette meg

magának, hogy megsértse a családját. Zefi végigfuttatta ujját a faragott képen. A széle megsötétedett, az arcot apró repedések csúfították, mintha a kámeát éveken át egy koszos sutban tartották volna, vagy tűzben égették volna meg...

A tűz.

Eszébe jutott az earl házának pincéje és a tizenhárom elefántcsont díszláda, amelyek mindegyike nevelőapja titkos társaságának egy tagját ábrázolta. Ez vagy egy pontos másolat volt, vagy...

– Császárnő, valami baj van?

– Nem, jól vagyok. Csupán...

Zefi visszaadta a kámeát, és az ablak felé fordult. Odakint sötét fellegek gyülekeztek az acélszürke égbolton. Bármelyik nap leeshetett az első hó ezen a télen. A várható kilátások. Könnyen megtréfálták az embert. *Szembe kell nézned a ténnyel, hogy talán sosem tér vissza.*

– Belefáradtam a várakozásba, Hubert. Belefáradtam az udvarba és a problémákba. – Felsőhajtott. – Add meg Lord Du'Quendelnek, amit kíván! Intézd el a részleteket, de nem akarom látni őt! Senkit sem akarok látni.

– Értésíteni fogom az udvart. De mi lesz a bállal? Elhalasszuk?

Zefi megdörgölte a homlokát. Teljesen elfeledkezett a koronázása tiszteletére rendezendő bálról. Amikor egy hónappal ezelőtt felmerült, még jónak tartotta az ötletet, most azonban az országot sújtó gondok fényében érzéketlennek és pazarlónak hatott.

– Mikor lesz?

– Holnap este, felség. Miután fogadtad az arnossi delegációt.

– Feltételezem, túl késő lenne lemondani az egészet. Nos, jó. Kérlek, küldd fel a jelentést a napi ítéletekről és mindarról, amit még alá kell írnom.

– Rendben, felség.

Ahogy Zefi megindult az ajtó felé, köszönetet mondott Hubertnek. Két oldalt a testőreivel végiglépdelt a lakosztályába vezető magányos folyosókon.